

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

Mások bűnhődése.

Jeremiás 39: 1—10.

Milyen szívvvel veszed más bűnhődését? Az Úr megengedi, hogy szemeink előtt játszódjanak le súlyos bűnhődések. A bűn legtöbbször titkon megy végbe, a bűnhődés nyilván. A Bibliában egész sereg büntetés van megörökítve s — a paradicsombeli kiűzetéstől Jeruzsálem bukásáig — a bűnhődések fejezetei nélkül nem lenne csonka a Biblia! Bűnhődéssel és büntetéssel lépten nyomon találkozunk ma is. Nagyon fontos tehát, hogy milyen álláspontot foglalunk el nemcsak a bűnnel, de a büntetéssel szemben is.

Néha hamar jön. Néha soká. Mindkét esetben jelentkeznek kísértések. Ha soká jön a bűn után a büntetés, akkor elhalványodik bennünk a bűn képe s olyan részvét jelentkezik, mely már is szemrehányás: ítélet az Ítéelővel szemben. Így van Sedekiás királynál is. Nem találjuk-e túl súlyosnak, hogy menekülnie kell s mégis elfogják; fiait megölik szeme láttára s ugyanazzal a késsel, hogy a kínzó képet még meg is örökítsék, kiszurják a szemeit... Súlyosnak találjuk, igen, mert tizenegy évvel előbb követte el az első engedetlenséget, mikor vállalta a királyságot, de nem vette komolyan hozzá az Ur megjelentett akaratát. — Ha azonnal jön a büntetés, akkor megbotráncozunk: „Még időt sem hagytak néki, hogy megjavuljon!” Ananiás és Safira esete is ilyen. Az Ur azonban tudja, kinél, mit kell alkalmaznia. Pár pillanata a megalázkodásra Ananiáséknak is lett volna s ha az Ur azonnal alkalmazta a büntetést, az azt jelenti, hogy időt nyerve sem alázkodtak volna meg igazán. Sedekiásnak lett volna alkalma bőven. A fogságban semmi dolga nem volt s kitolt szemei naponként ébreszthették volna a bűnével s a bűnhődésével való foglalkozásra. De nincs feljegyezve róla, hogy azután összetört s megénekelte az 51. zsoltárnak a párját.

Jó azért Pál apostollal szólunk: „Sőt inkább kicsoda vagy te, óh ember, hogy versensz Istennel!” Az Ur figyelni szivedet, mikor mások bűnhődését látod. Vigyázz, hogy rajta ne kapjon valamin. Három dolog lepleződhetik le. Először: Mennyire nincs az Ur nálad elsőhelyen! Másodszor: Nincs az a szentségünk a bűnnel szemben, amelynek lenni kellene. Harmadszor: Nem voltál a kereszten, míg más bűnhődését láttad. — Áron pedig hallgatott. (III. Móz. 10: 3—4.) Noked is jó, ha megtanulsz ilyenkor hallgatni s a Bárányhoz menni, aki legsúlyosabban szenvedett a mások bűnhődésével járó összes terhek alatt.

Gáncs A.

A hit.

Mikor Nagy Sándor macedon király győzedelmes indiai újáról visszatért, szigorú ítéletet tartott azok fölött az alattvalói és hivatalnokai fölött, akik uruk és királyuk távollétét kihasználva igyekeztek meggazdagodni. Nagy Sándor előtt nem volt tekintély sem az előkelő származás, sem a magas hivatal. Aki visszaélt bizalmával a magas hivatalban, annak fejét vétette. Rettegés fogta el a hivatalnokok szívét. Azután hírül adták futárok a seregnek, hogy a tisztek és a közkatonák adósságát a saját kincstárából fogja fedezni. Öröm helyett, félelem töltötte el erre a hírre az alattvalók szívét. A könnyelmű és tékozló élet a magas zsold és gazdag zsákmány dacára sokakat nagy adósságba döntött. Attól tartottak, hogy a király csak cselből akarja megtudni az adósságukat, hogy azután ítélkezzék felettük. A rossz lelkiismeretük nyugtalanította őket és nem merték az adósságukat uruknak bevallani.

Csak néhányan hittek a király szavának és teljesítették óhaját. Az adósságokat a király pénztárosa pontosan megtérítette és az illetőknek szigorúan meghagyta, hogy hallgassanak a bejelentési határidőig. Amikor a határidő letelt boldogan hirdették Nagy Sándor bőkezűségét. Nagy izgalom tört ki erre a seregben. Csapatostól jöttek az adóssággal terhelt katonák a király kancellárjához. Elutasították őket, azzal az indokolással, hogy lejárt a kegyelmi idő.

Az összesereglett hadinép előtt dicsérte meg a király azokat, akik hittek a szavának, azokat pedig, akik bizalmatlanok voltak vele szemben, szigorúan megdorgálta.

Igy cselekedett egy pogány

király. De így cselekszik a királyok Királya is. Hirdettedti az egész világon, hogy a világ összes népeinek az adósságát magára veszi és megfizeti. Azoknak, akik hisznek a szavának és neki adósságukat bevallják eltörli az adósságát. De hányan hisznek az ő szavának és merik bevallani bűnüket? A nagy többség nem hiszi el, hogy az Úr ígérete komoly. Minél nagyobb szeretettel ajánlja Ő fel a kegyelmét, annál félenkebben és bizalmatlanabban tagadják el a bűneiket. Nem hisznek azok bizonyosságtételének, akik kegyelmet találtak.

*Az üdvöt megtaláltam,
Rám lelt a kegyelem,
A Bárány vére által,
A mennybe lesz helyem.*

Milyen nagy lesz a csalódás, ha a kegyelmi idő lejárt. Akkor a hitetlenek nemcsak kárt szenvednek, hanem büntetésben is részesülnek. Oh bárcsak hallgatnánk az izenetre, amíg nem késő. Most van az alkalmas idő. Boldog az, aki kihasználja.

Készen vagy-é?

Az emberek mielőtt az utolsó vándorútra lépnek, úgy tesznek, mint az a vándor, aki az utolsó percben készíti el a batyuját, ahelyett, hogy előre idejében össze rakná. Akkor hirtelen összeszedik a félretett útfelszerelést: a hitet, reményt, a megbánást stb. De éppen mint ahogy az ilyen hanyag vándorlegénynél semmi sem alkalmas: a bot el van törve, a cipő el van szakadva, a régi kabát rongyos és a molyok kirágták, a szíj megkeményedett, úgy azoknál a vándorlegényeknél is: a hit törött, az erénykabát lyukas, a szív és a nyelv kiszáradt az imádkozáshoz, mint a kemény bőr, úgy hogy az utolsó út csak kolduló út, ahelyett, hogy mennybemenetel volna.

A keresztyén ember szabadsága.

(Folytatás és vége.)

Tisztaban kell lennie, a keresztyénnek azzal is, hogy a szabadító kegyelem ránézve azt az állapotot állította vissza, amiben volt a bűneset előtti ember. Szabadsága nemcsak bűntől való szabadságot hanem választási szabadságot is jelent. Sajátságosan fejezi ki Pál apostol a Róm. 6: 20-ban azt, hogy a bűn alá rekesztett embernek semmi köze sincsen az igazsághoz. Amikor a bűn szolgálói voltatok, az igazságtól szabadok valátok. Aki bűnben van, azt az igazság nem kötelezheti semmire sem. A bűn zsarnoki hatalom, szolgáját kizárólag saját céljaira tartja. De ettől a zsarnoktól szabadítja meg az Úr az embert, hogy visszanyerje a sorsa feletti döntés jogát és képességét. Megszűnt a bűn fogsága s ha a szive szándéka az, hogy tiszta, Istent dicsőítő életet éljen, választhatja azt. Oda-szánhatja magát az Istennek, tagjait az igazság fegyvereiül. De ha úgy tetszik, oda-szánhatja ismét a hamisság fegyvereiül a bűnnek. „Akinek oda-szánjátok magatokat szolgálóknak az engedelmességre, annak vagytok szolgálói, akinek engedelmeskedtek; vagy a bűnnek a halálra, vagy az engedelmességnek az igazságra. (Róm. 6: 16.) És csakis az a két lehetőség van. A szabadság nem azt jelenti, hogy egyiket sem választja az ember, hanem azt, hogy a kettő közül szabad neki választani. Az Úr nem azért szabadítja meg az embert, hogy az mindvégig független maradjon. — Ezt a függetlenséget emberi mivolta miatt úgy sem tudná megtartani, — hanem azért, hogy a szive szándéka nyilvánvalóvá legyen a választásban, hogy aztán a maga válasz-

tolta állapot következményein maga is örülhessen, vagy ellenkező esetben magát okolhassa csupán. Letörlé az Úr az emberről a bűn faji jellegét, hogy vagy felöltözzé magára az igazságot, mint tőle vett egyéni jelleget, vagy felöltözzé magára ismét a bűnt, de már többé nem mint megbocsátható faji, hanem mint megbocsáthatatlan egyéni jelleget. „Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság megismerésére való eljutás után, akkor nincs többé bűnökért való áldozat, hanem az ítéletnek valami rettentetes várása és a tűznek lángja, amely megemészti az ellenszegülőket.“ A zsidókhoz írott levél 10. rész 26—27. versei ezt a rettentően komoly tényt szögezik le.

Fontos tudnivaló ezekből kifelől az a keresztyén ember szabadságára vonatkozólag az, hogy a szabadság akkor válik hasznára, ha az igazság szolgájává teszi. „Felszabadulván a bűn alól, az igazságnak szolgálóivá lettetek“, olvassuk a Róm. 6: 18-ban. Ez az az eset, midőn az ember az Úr által szerzett lehetőséget használatba veszi. Nemcsak elmélelben van meg a keresztyén embernél az a sokat mondó tudat, hanem fel is használja ezt az örvendetes tényt arra, hogy az igazság lelkének a vezetése alá adja magát. „Az igazság szabadokká tesz titeket“, mondja az Úr a benne hívő zsidóknak a János evangéliuma 8. rész 32. versében. A holt és a gyümölcsöző tőke közt nagy különbség van. A holt tőke mellett a tulajdonosa éhen is halhat, ellenben a befektetés, a gyümölcsöztes megélhetési feltételeket tölt be. A keresztyén szabadsága nem lehet holt tőke, értékesítellen címet, mert az ilyen használatlan vagyona rövid uton ráteszi az ördög a kezét, ép úgy mint ahogy

a paragon hagyott termőföldet is hamar ellepi a gyom. Még pedig annál hamarabb, minél kövérebb a föld. Minél erőteljesebb a keresztyén szabadság-tudata, annál hamarabb fajul el nála szabadossággá, fegyelmezetlenséggé sőt még féktelenséggé is, ha a szabadságra jutás után azonnal fel nem veszi az Úr igáját és vállalit az Ő terhe alá nem helyezi. Ezzel gyümölcsözletti ugyanis a keresztyén a szabadságát. „Most pedig, minekutánna felszabadultatok a bűn alól, szolgálóivá lettetek pedig az Istennek, meg van a gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig örök élet“ a Róm. 6:22. szerint.

A keresztyén jólhasznált szabadságában tehát benne van a haszon, a jelen életre is és az örökkévalóságra is. Az előbbi gyümölcs a megszentelődés! Ez úgy megy véghez, mint a beoltott fa természetének az átalakulása. Egy kicsiny ágacska, egy két rüggyel a gyökér és a törzs összes energiáját feldolgozza és átalakítja szelid gyümölcs termés erejévé. Az előtörő vad hajtások nem tudják ugyan elvadítani a szelid oltógallyat, de elnyomhatják azt, úgy, hogy elvonják tőle a táplálékot. Ha azonban ezektől a vad hajtásoktól gondos kéz megtisztítja a törzset, biztosítva van a szelid gally élete. S ha ez kifejlődhetett, a később ki-kisarjadzó vad ágak nem vehetnek erőt. A tisztogatás nagyon fontos a keresztyén lelki világában is. Az igazság szolgálata közben, a megszentelődés folyamata alatt még gyakran mutatkozó bűnöket, mint az ó ember vad hajtásait a keresztyén a valóságos megszabadíttatás erős hitével törli le. Felismeri az ilyen bűnök természetét, s nem retten meg tőlük, hanem kiszolgáltatja azokat az Úrnak.

Így olyanokká lesznek, mint a

pók lábak, amik még a pók halála után is mozognak. Előbb ugyan gyors egymásutánban és erőteljesen, de aztán mindig ritkábban és erőtlenebbül, míg végre teljesen elhalnak. A bűn teste is megerőtelenül a megfeszítettetés ténye által s ha talán lassan is, de biztosan meghal s helyét a megszentelődés foglalja el fokozódó erővel és teljességgel. S mint végső eredmény az örökélet tetőzi be a megszentelődés jelen gyümölcsseit.

Ha ezeket a tudnivalókat jó megfontolással, bölcsen felhasználjuk, olyan szabadságot élvezhetünk, amelynek gyümölcsseiben megdicsőítették az Isten. (Ján. 15:8.)

Boross Mihály.

—XX—

A szeretet hatalma.

Bodelschwingh lelkész, a bielefeldi híres „Bethel“ megalapítója, fiatalkorában néhány évig Párisban munkálkodott, a legelhagyottabb városrészek züllött gyermekei közt. Egy Witt nevű fiatal tanító volt itt egyidőben a munkatársa. Erről beszéli Bodelschwingh az emlékirataiban:

Felejthetetlen előttem, hogy nyerte meg Michel Jakabot, egy Párisz utcáin minden oktatás nélkül felnövekedett fiút, aki már betöltötte 12. évét. Éjjelenként rendszeren a színházak körül csavargott, hogy fogatok ajtajának kinyitogatásával pénzt szerezzen. Eközben olyan dolgokat is megengedett magának, amelyek következtében már a fogház belsejével is ismerős volt. Nyaranként a pizske, ribizke és málnabokrok közt bujkált, amelyek abban az időben még dúsan tenyésztek Párisz külvárosaiban s ahol nehezen lehetett reátalálni. Szegény apja nem fukarkodott az ütésekkel, elég sok kék folt volt a gyerek testén s most arról volt szó,

hogy az iskolába is bottal kényserítsék. El is jött egy-egy nap, de aztán másnap megint eltűnt, mert iskolakötelezettség még akkor nem létezett a párizsi iskolákban.

Mit tett most az én Witt barátom? Késő este, amikor már remélte, hogy Jakab hazatért kőborlásaiból, megjelent a szülők lakásán. Egyetlen dorgáló szó nélkül leült a szegénygyerek mellé. „Jakab, te ma nem akartál eljönni az iskolába, így hát nekem kellett eljönnöm hozzád.“ Evvel elővette az abécéskönyvet s szeliden és türelmesen elkezdte betűztetni a fiúval. S ezt nem egyszer cselekedte, hanem újra meg újra. Ezt a szeretetet már nem bírta ki Jakab, tulságosan erős volt neki. Elkezdett önként és rendesen az iskolába járni.

Egyszer, egy nagypénteken, látom ám, amint Witt ablaka alatt áll s meredten nézi egy vadrózsa-bokor hosszú ágait. (Szokásunk volt ilyen vadrózsabokrokat ültetni az ablakaink alá, hogy aztán később beoltsuk őket.) Mikor engem megpillantott, egy pillanatig zavarba jött. Aztán ezt kérdezte: „Ilyen tövisek voltak azok, lelkész úr, amelyeket a Megváltó nagypénteken a homlokán viselt?“ „Bizony Jakab, azok a tövisek még hosszabbak voltak s akkor is ott voltak a fején, mikor az elveszett juhot megkereste.“ Jakab nagy szemekkel nézett rám és így szólt: „Én is el voltam veszve.“ — Ez csak egy példa a nagy világváros elveszett gyermekei és elszülyedt ifjainak sorából, akik között az én Witt barátom olyan kimondhatatlan hűséggel munkálkodott s akiket, mint hiszem, viszont fog látni ama nagy napon.

GYERMEK-ISTENTISZTELET.*

Apácska s anyácska kimentek,
Templomba hívott a harang,
Két szőkehajú, kicsi gyermek
Úl otthon, a nagy fa alatt.
Templomba, bizony, kicsikék még,
Baj volna, ha nyugtalanok,
De ünnepet ülni, szegénykék,
Ugy vágnak, akár a nagyok.

Mindegyik egy könyvet előszed,
Fejjel lefelé a sorok,
És zengnek, amennyire győzhet
Harsogni a gyenge torok,
Nem ismerik ők, mi a kóta,
Ez fölviszi, az lefelé,
De fölhat az égbe a nóta,
A mennyei trónus elé.

A trón körül angyalok állnak,
Dicsérve az égi királyt,
Ki gyermekek ajka dalának
Örvendez a mennybe kivált.
Csak zengjete a kicsi kertbe',
A dalra, ni, társ is akad,
Vidám madarak kicsi serge
Csicserg, im, a bokrok alatt.

Dal, melynek a hit hozza szárnyat,
Úr Jézusunk, óh, beh szerel!
Galambszívek fölfele szállnak,
Keresve korán az eget.
Okossan akarnak a vének
Olvasni igét s dalokat,
S fordítva kerül ki az ének,
Nem tiszta szívekbe fakad!

Kottára vigyázni a karban!
Megtartani kell a szabályt!
S testvéri viszály, oh mi gyakran,
Zavarja a harmoniát!
Csak zengjete, gyermeki ajkak,
Nincs szebb zene földön alant,
Isten füle mig odahallgat,
Szent égi kar lesz ez a hang.

* Vargha Gyuláné „Dicsőség Istennek“ c. verseskötetéből közöljük e kis fordítást. A könyv a napokban hagyta el a sajtót s most már kapható.

Ára fűzve 5, vászonkötésben 7 pengő.
Megrendelhető a „Fébe“ Evangélikus
Diakonissza Anyaház Iratterjesztésénél:
Klotildliget, Pestmegye.

Békesség.

Nehéz, ütközet utáni éjszaka volt, — így beszél egy tábori lelkész. — egy tábori kórházban voltam szálláson. Éjfélkor súlyos sebesülthöz hívtak. Azt mondták, hogy olyan gyenge, hogy reggel már késő volna hozzá menni.

Sohasem fogom azt a fakó arcot elfelejteni, melyet ott a gyertya pislogó fényénél láttam. Megkérdeztem, hogy mit tehetek érte, — kért, hogy segítsek rajta, hogy meghalhasson. Azt feleltem, hogy szívesen vinném a karomon a mennyországba, ha az lehetséges lenne. Azután hirdettem neki az evangéliumot, de csak a fejét rázta: „Éz engem nem üdvözíthet, egész életemen át vétkeztem.“

Miközben így beszélt, gondolataim hozzátartozóihoz szálltak. Vajjon az édesanyja nem imádkozik most érte? Ez új biztatás volt a számomra és egyik ígéretet a másik után tártam fel előtte. Azután imádkoztam a haldoklóval, de látszólag semmi sem használt. Azt mondtam, hogy szeretnék neki felolvasni egy beszélgetést, amit Jézus éjjel, egy a lelkiüdvösségéért aggódó emberrel folytatott. Azután felolvastam neki János ev. 3. rész-ből Nikodémus történetét. Amíg olvastam, a szemét rám függesztette és úgy látszott, mintha minden szót el akarna lesni az ajkáról. Ezekhez a szavakhoz értem: „Amiképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy valaki hiszen Ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“

Ekkor közbeszólt: „Igy van ez ott?“

„Igen“ — feleltem.

„Én nem tudtam, hogy ez benne van a Bibliában, tessék kérem ezt még egyszer felolvasni.“ A könyö-

kére támaszkodva figyelt, majd így kiáltott: „Ez nagyon jó! Nem olvasná el ezt még egyszer?“ Lassan, harmadszor is megismételtem a helyet.

Mikor befejeztem és ránéztem, láttam, hogy a szeméit behunyta, az arca már nem nyugtalan, hanem békesség ömlik el rajta. Az ajka mozgott, fölé hajoltam, hogy halljam, hogy mit mond. Alig hallhatóan sutogta: „Amiképen felemelte Mózes a kígyót, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy valaki hiszen Ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ Szemét kinyitotta és így szólt: „Éz elég.“

Másnap, korán reggel újra odamentem, de az ágya üres volt. Az ápoló elmondta, hogy a fiatal katoná békésen halt meg. Az utolsó szavai ezek voltak: „Hogy valaki hiszen Ő benne el ne vesszen.“

Öt mérföld mély.

Egy gyülekezetben megtért egy fiatal férfi. A szíve annyira telve volt örömmel, hogy újra meg újra kitört belőle a „halleluja.“ A lelkész megsokalta a folytonos ujjongást és megkísérelte lecsendesíteni. Adott neki egy száraz tudományos értekezést. A sarokban ülve olvasott és egyszerre csak kitört belőle a „halleluja.“

„Most minek örül?“ — kérdezte a lelkész.

„Azt olvastam, hogy a tenger helyenként öt mérföld mély és az jutott eszembe, hogy a Bibliában meg van írva, hogy a bűneinket a tenger mélyére vetette az Ur. Ekkor újra olyan hatalmasan állt előttem az, hogy a bűneim olyan mélyen vannak és többet nem jönnek napvilágra, hogy örömben halleluját kiáltottam.“

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 16. Róm. 12:9–21. Csel. 24. A római levélnek ez a része annyira alkalmas a mi gyakorlati, hétköznapi életünk vezérfonalául, hogy jó annak minden egyes versébe, mint egy tükörbe belétekinteni és megkérdezni magunktól: „így van-e ez az én életemben?” S ha megfedd bennünket az ige, felmutatván fogyatékosságainkat és bűneinket, akkor jó lesz visszatérni ennek a résznek az első verseihez s meglátnunk azt, hogy míg igazán oda nem szántuk magunkat Istennek, s az Ő kegyelméből meg nem újultunk, nem is tudunk ezeknek a követelményeknek eleget tenni.

Aug. 17. Róm. 13:1–7. Csel. 25:1–12. Földi hatalmasságokra, egyáltalán a földi rendre, fegyelemre, törvényekre szükség van, hogy azok korlátokat vessenek olyan emberek garázdálkodásának, akik Isten tekintélyét és törvényeit semmibe sem veszik. De a hívő keresztyén embernek is tiszteletben kell tartania a földi feljebbvalókat, törvényt, fegyelmet, nemcsak azért, hogy evvel jó példát mutasson, hanem, hogy ez által is Istennek engedelmeskedjék.

Aug. 18. Róm. 13:8–14. Csel. 25:13–27. A hívő keresztyént a földi törvénynél magasabb törvény is vezeti, Krisztus törvénye. Ez a törvény a szeretet által munkálkodik szívünkben, s nem kényszerítésből, hanem hálával és örömmel töltjük be azt. „Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust,” ennek a parancsolatnak a betöltése vezet abba az új életbe, amelynek természetes életeleme a szeretet, s ez által az isteni és emberi törvények örvendezve való betöltése.

Aug. 19. Róm. 14:1–12. Csel. 26. Az újjászületett ember hite is lehet eleinte gyenge, világossága is kevés, s az ilyen ember még bizonytalan léptekkel halad előre a keresztyén életben. Külsőségekre, szabályokra támaszkodik, s nem tanulta meg még jól megérteni és jól használni az Isten gyermekeinek a szabadságát. Kedves testvérem, ha te még ilyenek látod magadat, ne félj, hanem bizzál az Úrban, hogy többre fog vinni és engedelmeskedjél. S te, másik testvérem, aki talán már erősebb vagy a hitben, ne ítélkezzél, ne fuvalkodjál fel, hanem alázatosan és szeretettel segítsd a gyöngébbet.

Aug. 20. Róm. 14:13–23. Jer. 7:1–11. Nemcsak ne ítélkezzünk egymás fölött, hanem legyünk készek önmegtartóztatással, és önmegtadással is megóvni gyengébb testvérünket a botránkozástól. Isten országa nem külső formák megtartásából

áll, hanem abból, hogy Isten Szent-Lelkét úgy engedjük magunkban munkálkodni, hogy ez a Lélek áradjon ki belőlünk is másokra, s így azoknak épülésére szolgáljon. Ha az egyes tagok épülnek, épül az egész test is, épül Istennek országa.

Aug. 21. Luk. 19:41–48. I. Kor. 12:1–11. Máté 23:34–39. Csel. 20:17–38. A Szent-Léleknek legfontosabb ajándéka, amit minden hívőnek megad, hogy Jézust Úrnak és Királynak ismeri el. De azonkívül különböző kegyelmi ajándékokat is kapnak az egyes hívők, azonban nem a saját hasznukra, vagy dicsőségükre, hanem azért, hogy azokkal szolgáljanak, s a Krisztus testét építsék. S ha a kegyelmi ajándékok különbözők is, s ennél fogva a szolgálatok is különbözők, senkinek sem szabad sem a maga kegyelmi ajándékát és szolgálatát, sem a másét, akár lekiicsinyleni, akár tulbecsülni. Mindent az Úrnak, mindent az Úrért, ez legyen a jelszó.

Aug. 22. Zsolt. 45. Csel. 27:1–26. Ez a zsoltár úgy nyer különösebb jelentőséget, ha példázat gyánánt olvassuk, mint prófécia, amely az eljövendő, igazi királyra, Jézusra mutat rá. Ő az, aki szebb az ember fiainál, akit Isten fölként örömek olajával társai fölé (az új-testamentomi író is Jézusra vonatkoztatja ezt, Zsid. 1:9), akinek neve nemzedékről-nemzedékre hirdettetik, s akit örökkön-örökké dicsérnek a népek. Ez az igazi Király is mennyegzőt készül tartani, s a menyasszony már készülődésben van, nem egy személy lesz az, hanem egy megszámlálhatatlan nagy sereg. Hozzá fogsz-e te tartozni?

Aug. 23. Róm. 15:1–13. Csel. 27:27–44. Krisztus nem kedveskedett önmagának, hanem szolgált nekünk, bűnösöknek, s mi bűnösök sokszor oly nehezen szolgálunk egymásnak. Nehezen tudjuk magunkat úgy megalázni, hogy ugyanaz az indulat legyen bennünk, amely volt a Krisztus Jézusban. (Fil. 2:5). De Isten, aki elkezdette bennünk a jó munkát, el is akarja végezni, csak higgyünk, hogy hit által mindent elfogadhassunk, ami számunkra elkészítettet, alázatosságot is, örömet is, békeséget is, reménységet is.

Aug. 24. Róm. 15:14–21. Csel. 28:1–10. Pál apostol nagy eredményét láthatta munkálkodásának mindenütt, ahol csak megfordult, de jól tudta, hogy ezt nem a maga erejének köszönheti, mert mindezeket a Krisztus cselekedte ő általa. Az ő része csak az engedelmesség volt, hogy az által

betöltse mindazt, amit Krisztus őrajta keresztül elvégezni óhajtott. Így vezethette őt az Ur a pogányok közé is, hogy azok is, akik még semmit sem hallottak az Urról, meghallják, megértsék és elfogadják az üdvösségről szóló üzenetet.

Aug. 25. Róm. 15:22—33, Csel. 28:11—31. Az Isten igéjének hirdetése nem mindenkire van bizva, különösen nem olyan nagy mértékben, mint Pál apostolra, aki ebben is üttörő munkát végezett. De vannak ma is, akikre az Ur ezen a téren oly nagy feladatokat bízott, hogy földi szükségeitek ellátására idejök sem marad, s az Ur az azokról való gondoskodást más gyermekeire bizzák. Jó volna, ha minden hívő megéretté, hogy mi az ő feladata ebben a kérdésben. De rá mutat itt Pál még valamire, ami Istennek minden gyermekére rá van bizva, s amiben eggyé lehetnek az igehirdető és az ígét hallgatók, és ez az imádkozás. Kiveszed-e ebből a magad részét?

Aug. 26. Róm. 16:17—27, És. 40:1—11. Pál bevégzi a rómabeliekhez írott levelet és búcsúzik tőlük. Mily sokakat hordoz a szívéen, s mennyire a szívéen hordozza őket! Szeretettel óvja őket mindenféle rossz társaságtól, még ha szép külső köntösben jelenik is meg az, s engedelmességre és a jóban való előhaladásra inti. Pál tudja, hogy a sátán nem alszik, s mindenképen igyekszik a hívők lelkét megzavarni, de reá mutat arra, aki legyőzte a sátánt, s akinek az erejében mi is győzedelmeskedhetünk fölötté. S mindezért adassék dicsőség az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által. Ámen.

Aug. 27. Ján. 1:1—18, Dán. 9:15—18. János nem Jézus földrejövetelével kezdi az Ur történetének elbeszélését, mint a többi evangélisták, hanem visszanyúl a kezdethez, vagyis ugyanavval a szóval és ugyanavval a gondolattal kezdi írását, amellyel Mózes I. könyve, vagyis az egész biblia kezdődik. Ott a „kezdetben” találkozzunk már Istennek Igéjével, amelynek hangzására ég és föld előállott. S Istennek ez az Igéje, lényének és akaratának ez a legteljesebb kifejezője lett testté és jelent meg közöttünk, emberek között. Jézus Krisztus a testé lett Ige, az Élet, a Világosság, s akik Őt befogadják, azokat részesévé teszi mindannak, ami az Ő cso-

dálatos, isteni lényében elrejtve van. S mindezt ingyen kegyelemből.

Aug. 28. Luk. 18:9—14, I. Kor. 15:1—10, Luk. 7:36—50, Róm. 8:33—39. Pál apostol, miután ebben a levélben nagyon sok mindent elmondott a korinthusbelieknek, most itt végül a 3. és 4. versben még tömören összefoglalja és elébök állítja az általa hirdetett evangéliumnak a legfőbb, legfontosabb tartalmát, azt mondhatnánk a gyökerét. Aki ezt igazi hittel elfogadja, az üdvözülni fog. Pál is erre építi a maga üdvösségének bizonyosságát, mert bár érzi a maga méltatlanságát, tudja, hogy Isten kegyelme, a Krisztus érdemeért, minden bűnét eltörölte, s alkalmassá tette őt arra a szolgálatra, hogy másokhoz is eljuttassa Istennek üzenetét.

Aug. 29. Zsolt. 46. És. 40:12—17. Mennyi boldog bizonyosság szólal meg ebben a zsoltárban! Nincs a szívéen féltelme, akármilyen nehezek, sőt ijesztők legyenek is a külső körülmények, ha meg van benne a tudat, hogy Isten itt van közöttünk, Isten itt van velem. De ennek a felismeréséhez arra van szükség, hogy a szívé megcsendesedjék Ő előtté.

Aug. 30. Ján. 1:19—28, És. 40:18—24. Keresztelő János a nagy ütegyengető. Bátor és alázatos. Tudja, hogy nem ő az, aki „eljövendő,” nem ő „a próféta,” nem ő „a Krisztus,” de bátran és nyíltan vallja magát az Ő előhírnökének, annak a kiáltó szónak, amelynek föl kell rázni az alvó lelkeket, hogy készüljenek annak a fogadására, aki ő utána jön, de ő előtte lett. A földet föl kell szántani, mielőtt a mag beévetethetnék, s ezt a munkát akarta végezni Keresztelő János.

Aug. 31. Ján. 1:29—42, És. 40:25—31. Keresztelő János már pályája kezdetén felismerte Jézusban azt, ami legfontosabb volt benne, hogy t. i. Jézus az Isten Báránya. Nem mint nagy prófétát, tanítót, orvost, példányképet mutatta be Őt az embereknek, hanem mint Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Erre a szóra indul utána az a két tanítvány, akik közül az egyik András, aki aztán az ő bizonyágtételével maga után vonja Pétert, akiről később az Ur egyik legalkalmasabb eszközt formálhatta, mikor összeröhette, s őt is bárányá téhette. Járjunk a Bárány nyomdokában!

Vargha Gyuláné.

Ismertem egy komoly keresztyént, aki Dávidnak ezt a könyörgését: „Tiszta szívet teremts bennem óh Isten, és az erős lelket üjítsd meg bennem” (Zsolt. 51:12) naponként többször is elmondotta szíve mélyéből, hol hangosan, hol magában, s lelkének elpecsételtetését engedte ez igék által véghez vinni, s belső emberét Isten képére átalakíttatni.